

tionærerne Adgang til at kontrollere den. Dette hidrører sikkert ikke fra et Ønske om, at skjule urigtige Opgørelser for Udbyttedeltagerne, men fra en Ængstelse for, at Arbejderne og Funktionærerne i overvejende Grad kun skulde interessere sig for at skabe et saa stort Overskud som muligt og derfor vilde modsætte sig Opsamlingen af Reserver, nødvendige Afskrivninger, Modernisering af Materiel m. m., og at Adgangen til at kontrollere og kritisere Statusopgørelsen derfor i Virkeligheden vilde være Begyndelsen til Arbejdernes og Funktionærernes Indblanden i Virksomhedens almindelige Ledelse. Endvidere vilde den nævnte Adgang forpligte Arbejdsgiveren til at indvie Arbejderne og Funktionærerne i alle de Forhold, der naturligt betragtes som Forretningshemmeligheder, og vilde endelig eventuelt kunne misbruges af en afskediget Funktionær, der var indtraadt i et konkurrerende Firma eller for egen Regning havde etableret en Konkurrence til Firmaet.

Fra den anden Side anfører man heroverfor, at der hos Arbejdere og Funktionærer kun kan skabes ubetinget Tillid til et Udbyttedelingssystem, naar de har Adgang til at kontrollere Grundlaget for hele Systemet, den aarlige Statusopgørelse.

Retspraksis i Frankrig synes at give dette sidste Standpunkt Medhold, naar ikke det paagældende Reglement indeholder udtrykkelige Bestemmelser i modsat Retning.

Ministère du travail's Enquête giver følgende Oversigt over Stillingen indenfor de 75 af Enquêteten omfattede Virksomheder.

Indenfor 58 Virksomheder, beskæftigende 96 000 Arbejdere, har disse ingen som helst Adgang til at kontrollere, at de Regler, som er fastsat for Udbyttedelingen, overholdes. De fleste af de paagældende Reglementer bestemmer udtrykkeligt, at Personalet ikke har nogen Ret til at udøve Kritik over den praktiserede Udbyttedeling og ikke er berettigede til i nogen Henseende at blande sig i Virksomhedens Ledelse.

I de 17 resterende Virksomheder (med 6 000 Arbejdere) har Arbejderne formelt en Ret — mere eller mindre udstrakt — til at udøve Kontrol med Hensyn til Udbyttets Opgørelse og Fordeling. Denne Ret bestaar imidlertid i Reglen kun i Adgangen til at gøre sig bekendt med den foretagne Opgørelse og Fordeling, idet det formelt er forbudt dem at udøve Kritik herover, og Virksomhedens Chef har forbeholdt sig Retten til alene og endeligt at afgøre Spørgsmaalene. Dette er saaledes Tilfældet i 7 af disse Virksomheder (med 2 800 Arbejdere), hvor der eksisterer en raadgivende Komité af Arbejdere med den Opgave at »hjælpe Virksomhedens Chef ved Udbyttedelingens Praktisering«. Det samme gælder i een Virksomhed, hvor en af Arbejdsgiveren udpeget Funktionær hvert Aar undersøger den opgjorte Status. I 3 Virksomheder (med 790 Arbejdere) findes der et Fabrikraad, og Arbejdermedlemmerne i dette er berettigede til at prøve Statusopgørelsen og kontrollere Udbyttets Fordeling. I 2 andre Virksomheder (med 250 Arbejdere) vælges der hvert Aar paa Udbyttedeltageres Generalforsamling en sagkyndig Voldgiftsmand (»arbitre expert«) med den Opgave at bekræfte Rigtigheden af den udarbejdede Statusopgørelse og Fordelingen af Udbyttet.

I de resterende 4 af de fornævnte 17 Virksomheder eksisterer der for Arbejderne en egentlig Kontrolret. Dette er Tilfældet i *Familistèren i Guise*, i *Société anonyme des anciens établissements Megemond i Bort* (med 290 Arbejdere), hvor der — som tidligere nævnt — praktiseres *kollektiv* Udbyttedeling, og hvor Arbejder-Udbyttedelings-Selskabet repræsenteres paa Virksomhedens Generalforsamling, i *Trykkeriet Coueslant i Cahors* (med 130 Arbejdere), hvor Arbejderne gennem en Arbejderkomité paa 10 Medlemmer deltager i Ledelsen, fastsætter Lønningerne og foretager Fordelingen af Udbyttet, og i Porcelainsfabriken *Marc Larchevêque i Vierzon* (med 100 Arbejdere), hvor et Fabrikraad — bestaaende af Ejeren, et vist Antal Delegerede valgt af Arbejdere og Funktionærer og — som Formand — en udenforstaaende Trediemand, valgt af de øvrige Medlemmer — bekræfter Rigtigheden af den opgjorte Status og foretager Fordelingen af Udbyttet.